

Като слушате гласът на словото му.

- (21) Благославяйте Господа, всички сили негови,

Служни негови, които изпълнявате волята му.

- (22) Благославяйте Господа, всички дъла негови,

Въ всяко място на владичеството му.

Благославий, душе моя, Господа.

ПСАЛОМЪ 104 (по Слав. 103).

Благославий, душе моя, Господа:

Господи Боже мой, възвеличил си се много:

Съ честь и съ великопъние си облъченъ;

- (2) Ти който се обличашъ съ видѣния като съ дреха,

И простирашъ небето като опона:

- (3) Който градишъ прѣвспреннитъ си селения надъ водитѣ,

Правишъ облацитѣ своя колесница,

И ходишъ на крилата на вѣтрѣтъ;

- (4) Който правишъ ангелитѣ си духове, И слугитѣ си пламникъ огненъ;

- (5) Който си основалъ земята на основание-то ѝ

За да се не поколебае въ вѣки вѣка.

- (6) Покрилъ си я съ бездната като съ дреха: Водитѣ застаналихъ върху планинитѣ:

- (7) Отъ твоего запрѣщение побѣгнахъ: Отъ гласътъ на грѣмѣтъ ти се устремихъ на бѣгъ.

- (8) Възвѣзохъ на планинитѣ, слѣзохъ въ доловѣтъ.

На мѣстото което си утвърдилъ за тѣхъ.

- (9) Положилъ си прѣдѣла който не могатъ да прѣминатъ,

Нито да се върнатъ за да покриятъ земята.

- Нито да се върнатъ за да покриятъ земята.

- (10) Който проваждашъ источники въ доловѣтъ

За да текатъ между планинитѣ:

- (11) Напояватъ всичкитѣ полски звѣрове:

Дивитѣ осли угасяватъ жаждата си:

- (12) При тѣхъ небеснитѣ птици прѣвитаваатъ, И между вѣйкитѣ пѣятъ.

- (13) Който псишъ планинитѣ отъ прѣвспреннитѣ си селения:

Отъ плодѣтъ на твоитѣ дѣла тѣнащи се земята;

- (14) Който прозябавашъ трѣва за скотовѣтъ, И зелце за потребѣ на чловѣка

За да изпажда храна отъ земята,

- (15) И вино да весели сърдцето на чловѣка,

Елей за да освѣтлява лицето,

И хлѣбъ да уячва сърдцето на чловѣка.

- (16) Наситиха се дърветата Господни,

Кедритѣ Ливански които е насадилъ,

- (17) Дѣто птицитѣ правятъ гнѣзда:

Елхитѣ сѣ жилище на ширкѣтъ:

- (18) Високитѣ планини сѣ на дивитѣ кози: Камениѣтъ сѣ на кролицитѣ приближаще.

- (19) Направилъ е луната за врѣмената:

Слънцето познава западѣтъ си.

- (20) Туряшъ тъмнина, и става нощъ:

Въ нея ходятъ вситѣ звѣрове добравни.

- (21) Лъчетата рикаятъ за довъ,

И искатъ отъ Бога храната си.

- (22) Слънцето нагрѣва: сѣбиратъ се,

И лѣгатъ въ леглата си.

- (23) Излиза чловѣкъ на дѣлото си,

И на работата си до вечеръ.

- (24) Колко сѣ многочислени твоитѣ дѣла, Господи!

Всичкитѣ сѣ мадростъ си направилъ:

Емето е пълна съ творенията ти.

- (25) Ето голѣмото и пространото море:

ш Бит. 32; 2.

Ис. Нав. 5; 14.

Псал. 68; 17.

Дан. 7; 9; 10.

Евр. 1; 14.

ш Псал. 145; 10.

ш Ст. 1.

(104.)

ш Псал. 103; 1.

Ст. 35.

ш Псал. 93; 1.

ш Дан. 7; 9.

ш Ис. 40; 22. 45; 12.

ш Амось 9; 6.

ш Ис. 19; 1.

ш Псал. 18; 10.

ш Евр. 1; 7.

ш 4 Цар. 2; 11. 6; 17.

ш Иовъ 26; 7. 38; 4; 6.

ш Псал. 24; 2. 136; 6.

ш Еккл. 1; 4.

ш Бит. 7; 19.

ш Бит. 8; 1.

ш Бит. 8; 5.

ш Иовъ 38; 10; 11.

ш Иовъ 26; 10.

ш Псал. 38; 7.

ш Иер. 5; 22.

ш Бит. 9; 11; 15.

ш Псал. 147; 8.

ш Иер. 10; 13. 14; 22.

ш Псал. 65; 9; 10.

ш Бит. 1; 29; 30. 3; 18.

ш 9; 3. Псал. 147; 8.

ш Иовъ 28; 5. Псал.

136; 25. 147; 9.

ш Слж. 9; 13. Псал.

23; 5. Прит.

31; 6; 7.

ш Числа 24; 6.

ш Бит. 1; 14.

ш Иовъ 38; 12.

ш Ис. 45; 7.

ш Иовъ 38; 39.

ш Иовъ 1; 20.

ш Бит. 3; 19.

ш Прит. 3; 19.